

Nr. akt II.K.598/51

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N.A. Bachrach

dr. M. Szerer / sprawozdawca/
Sędziowie S.N.

Z. Kapitański
przy udziale Prokuratora Gen. Prok. R.P. Z. Pyrzakowskiego

i Anny Bagińskiej, sędziego powiatowego, jako protokółanta,

na rozprawie rewizyjnej dnia 29 stycznia 1952 r. w sprawie

Franciszka Lengnera, oskarżonego z art. 1, 2 i 4 dekretu z dnia

31.VIII 1944 r. (Dz.U.R.P. z 1946 r. Nr. 69 poz 377),

po rozpoznaniu rewizji oskarżonego od wyroku Sądu Wojewódzkiego

w Krakowie Nr.K.343/50 z dnia 13 kwietnia 1951 r.

na podstawie art. 375, 388 i 459 k.p.k. oraz art. 4

dekretu o o.s.k. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania rewizyjnego i opłaty sądowej w Sądzie Najwyższym.

Uzasadnienie'

Sąd Wojewódzki w Krakowie wyrokiem z dnia 13.IV 1951 r.

uniewinnił oskarżonego Langera z zarzutu popełnienia przestępstwa z art.1 pkt 1 dekretu z dnia 31.VIII 1944 r. i zważywszy, że oskarżony zo-stał przymocnie skazany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5.IV 1950 r. na kary pozbawienia wolności za przestępstwa z art.4 dekretu sierpniowego, art'2 tego dekretu i art.1 dekretu z dnia 28.VI 1946 r.- na mocy art.31 k.k. oraz art.7 cywowanego dekretu, wymierzył mu karę łączną dziesięciami lat więzienia z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych, oraz konfiskata mienia.

Na poczet orzeczonej kary więzienia zaliczył Sąd oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 6.IV 1949 r.

Od wyroku tego założył oskarżony rewizje.

Rewizja ta zawiera żądanie zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary łącznej, przez jej wydatne zniżenie, z zaliczeniem na jej poczet okresu przebywania oskarżonego w obozach od maja 1945 r. do chwili wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu tj. do dnia 6.IV 1949 r., przy czym w oparciu o art.371 pkt 1 i 2 k.p.k. zarzuca:

1/ obraza art.320 k.p.k. w związku z art. 54 k.k. przez nieuwzględnienie przy wymiarze kary ustalonych faktów bezinteresownego udzielenie przez oskarżonego pomocy niektórym Polakom w Oświęcimiu, oraz przez nieuwzględnienie treści pisma Postępowania Milicji Obywatelskiej w Tychach z dnia 9.V 1949 r. (k.13)

2/ obraza art. 58 k.k. oraz art. 19 dekretu z dnia 28.VI 1946 r. przez niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okresu przebywania oskarżonego w obozach, gdzie oskarżony był zatrzymany, jak to wynika z dokumentów zamieszczonych na k. 1, 2 i 3 śledstwa, w związku z zarzutami, będącymi przedmiotem skazania w sprawie niniejszej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Jak wynika z uzasadnienia saskarżonego wyroku, Sąd uwzględnił przy wymiarze kary wszystkie rozważone w tym względzie przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 5.IV 1950 r. okoliczności.

W szczególności uwzględnił Sąd, jako okoliczność łagodzącą, powołany w rewizji fakt bezinteresownego udzielania przez oskarżonego pomocy niektórym Polakom w Oświęcimiu.

Wymierzona przy tym kara łączna, niewiele przewyższająca karę za najpoważniejsze z przypisanych oskarżonemu przestępstw, a o wiele niższa od sumy kar wymierzonych mu za wszystkie przestępstwa, nie może być uznana za ratując surową przy zestawieniu z ustalonymi okolicznościami łagodzącymi.

2. Brak jest podstaw prawnych do zaliczenia oskarżonemu na poczet wymierzonej kary okresu osadzenia jego w obozie Bawien przepis art. 58 k.k. wyraźnie mówi o okresie tymczasowego aresztowania, które zgodnie z przepisem art. 154 pkt 1 k.p.k.

następuje na skutek postanowienia sądu lub prokuratora.

Przepis zaś art. 19 dekretu z dnia 28.VI 1946 r. ma zastosowanie wyłącznie do kary, wymierzonej w trybie tego dekretu nie odnosi się natomiast do kary łącznej, w której kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, zatraciły swój indywidualny

z zasad powyższych Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

Kierownik Sekretariatu S.N.

JR